

всичкитѣ нейни духовни и физически възможности“.

Писателятъ не пише пиеси за себе си, нито артистътъ играе на сцената за себе си. Театърътъ е преди всичко за публиката. Обикновено, отношението на артиститѣ къмъ зрителитѣ е похвално. Б. Андреевъ и по този въпросъ имаше оригинално свое мнение, което важи днесъ, ще важи утре и винаги, защото то засѣга единъ отъ основнитѣ елементи на това изкуство : зрителитѣ.

„Българската публика, казваше той, обича театъра, и артистътъ трѣбва да ѝ бѣде благодаренъ. Тя умѣе да оценява хубавото често съ по-вѣренъ усѣтъ, отколкото критиката. Но не бива да се лъже. Всичко, което ѝ се поднася, трѣбва да носи печатъ на художествена завършеностъ. Всѣки актьоръ за себе си, а и всички дейци на театъра, отъ управата до работника, трѣбва да полагатъ всички усилия, за да постигнатъ ония художествени резултати, които публиката съ своя вѣренъ усѣтъ винаги чувствува и правилно оценява. Ако нѣкога у публиката се забелязва известно охлаждане и ако тя не посещава известни пиеси, това се дължи или на качеството на пиесата, или на неправилно разпредѣление на ролитѣ, или, въ много случаи, на самитѣ насъ, на това, че сме оставили нѣщо недоизработено, съ скритата, може би, подсъзнателна мисль : „ще ми-